

Urban Emotions

VIORICA BUICĂ

Galeria Universității de Artă din București are deja o tradiție în prezentarea unora dintre cele mai curajoase proiecte ale tinerilor artiști români și nu numai. În perioada 5-12 martie, acest spațiu a găzduit lucrările a trei absolvenți ai Universității de Artă și Design din Cluj-Napoca: Ana-Maria Micu, Claudiu Căndea și Cătălin Petrișor.

Explozivă și intrigând prin direcția abordată, expoziția **Urban Emotions** este construită pe principiile șocului vizual. Un soi de manifest scris atașat lucrărilor proclamă intenția tinerilor artiști de a ilustra un „figurativ narativ”, concept teoretizat la mijlocul anilor '60 de Gérard Gassiot-Talabot. Deși urmează un anume convenționalism imagistic, iar din punct de vedere structural păstrează reprezentarea în relații temporale, cei trei tineri artiști depășesc momentul plastic pe care și-l iau ca reper, atitudinea lor incluzând o nuanță polemică.

Plasându-se în interiorul aceleiași tendințe de secvențializare a figurativului, tinerii artiști reușesc să confere unitate expoziției, fără a afecta însă individualitatea formală a fiecăruia.

Lucrările lui Cătălin Petrișor atrag în primul rând privirea datorită contrastului în care sînt concepute. De dimensiuni relativ mari, pinzele introduc așa-zisul narativ pe un fond puternic de negru, care dinamizează celelalte valori cromatice folosite. Titlul (**Androgin**) apare, de asemenea, ca o inserție scripturală albă, cu veleități de graffiti, fragmentînd spațiul întunecat al lucrării. Mizînd pe forța reprezentării corpului uman într-un hiperrealism desăvîrșit, tînărul artist ajunge în mod paradoxal la o dialectică concretețe-disoluție. Fețe chinuite de beția plăcerii, buze senzuale, fragmente de corp surprinse în cele mai intime linii se

topesc brusc, violent, într-un amestec amorf de tușe groase suprapuse, la rîndul lor comunicînd abrupt cu fondul închis. La Cătălin Petrișor, nararea e mai degrabă o metamorfoză, privitorul fiind martorul transformării continue a obiectului reprezentat, pînă la dispariția lui. În termenii lui Umberto Eco, el evoluează de la semnul iconic cel mai convențional la semnul plastic, expresie a abstractizării, această gradație devenind o modalitate de a introduce noțiunea de timp.

Ana-Maria Micu ocupă întregul spațiu plastic, sugerînd narațiunea prin juxtapuneri temporale. Lucrările ei se aseamănă, din această cauză, cu un palimpsest în care imaginile sînt dispuse în adîncime spațială. Tînăra artistă reușește să impună o anumită transparență, o fluiditate în ceea ce privește suprapunerile imagistice, chiar dacă uneori tușele folosite sînt agresive. Mimetismul dus la extrem (fragmente de fețe feminine „fotografiate”) se împletește cu spații de culoare pensulată, ritmate prin nuanțe. Lucrarea **Vivien** pare o oglindă spartă ale cărei cioburi reflectă ipostaze de pe un ax temporal. **Intimitate, Pleasure ground, Pentru a face un portret... (I, II)**, plecînd de la o relație subiectivă cu persoana reprezentată, problematizează proteismul formelor.

Claudiu Căndea, absolvent al Secției de Grafică, se îndreaptă spre desen, prezentînd în expoziție patru lucrări de dimensiuni mari, intitulate **Mitologie urbană (I, II, III, IV)**. Astfel, se apropie, poate, cel mai mult de

Ana-Maria Micu, Iana

ceea ce Gassiot-Talabot numea, în 1964, „mitologii cotidiene”, încercînd să definească interesul obsesional pentru anumite realități. Figurile individualizate a căror expresivitate este potențată de desenul foarte fidel (bătrînul, fata cu părul lung etc.), semnele-fetiș ale unei anumite culturi (pistolul, tatuajul, codul de bare) sînt contextualizate formal într-un figurativ narativ apropiat de benzile desenate. Doza de convenționalism rămîne destul de mare, deși parțial eludată prin fragmentarea și cadrul neobișnuit.

O expoziție provocatoare, **Urban Emotions** deschide, pentru cei trei tineri artiști clujeni, un parcurs care merită urmărit.

igloo (habitat și arhitectură)

Revista **igloo**, ajunsă la numărul 15, continuă periplul cuminte și analitic al habitatelor. Ținuta sobră, clasică și aerisită, rămîne un element de marcă ce se regăsește atît în ansamblul rubricilor, cît și în tratarea fiecărui subiect în parte.

Din editorialul lui Bruno Andreșoiu despre *mitocasă* (concept grăitor prin sine însuși) putem extrage multe idei și, totodată, destul de puține informații concrete. E vorba, pur și simplu, de casa *kitsch* sub toate formele sale. Descrierea *kitsch*-ului e, în general, anevoioasă și ridică probleme de clasificare, așa că articolul încearcă să identifice cum poate fi recunoscută o *mitocasă* și prin ce se deosebește ea de una obișnuită. Rămîne la latitudinea cititorului să aprecieze metodele.

Rubricile (**interior, design, util, artă, călătorii, juridic, kitsch** etc.) acoperă o arie generoasă și parcurgerea lor e o adevărată desfătare. Accentul este pus mai mult pe partea de amenajări inte-

rioare și decorații, elementele de design de obiect fiind trecute pe planul doi. (Silviu GHERMAN)

Cătălin Petrișor, Androgin 2